

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Prisidėkite, kad pasiruoštumėte Kristaus sugrįžimui

Vyresnysis Stivenas D. Šamvėjus
Iš Septyniadešimties

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His Work

Pašaukimai ir kiti būdai, kuriais prisidedame prie Dievo darbo, neprilygstamai paruošia mus susitikti su Gelbėtoju.

Prieš kelis mėnesius stovėjau koridoriuje, kai pro šalį ėjo vyresnysis Nylas L. Andersen. Neseniai buvau pašauktas naujuoju visuotiniu įgaliotiniu. Greičiausiai jausdamas mano patiriamus netinkamumo jausmus, jis nusišypsojo ir tarė: „Na, taip atrodo žmogus, kuris net neišvaizduoja, ką daro.“

Pamaniau: „Štai tikras pranašas ir regėtojas.“

Tada vyresnysis Andersen sušnibždėjo: „Nesijaudinkite, vyresnysis Šamvėjau. Padėtis pasitaisys – po penkerių ar šešerių metų.“

Ar kada nors susimąstėte, kodėl Dievo karalystėje mūsų prašoma daryti tai, kas mums atrodo nepasiekiamo? Kadangi gyvenime ir taip gausu iššūkių, ar kada savęs klausėte, kodėl mums išvis Bažnyčioje reikalingi pašaukimai? Na, aš klausiau.

Ir atsakymą gavau visuotinėje konferencijoje, kai prezidentas Raselas M. Nelsonas pasakė: „Dabar laikas jums ir man pasiruošti antrajam mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo, Jėzaus Kristaus, atėjimui.“ Kai prezidentas Nelsonas tai pasakė, Dvasia pamokė mane, kad, prisidedami prie Dievo darbo, ruošiamės patys ir ruošiame kitus Kristaus sugrįžimui. Viešpaties pažadas tikina, kad pašaukimai, tarnavimas, garbinimas šventykloje, vadovavimasis gautais raginimais ir kiti būdai, kuriais prisidedame prie Dievo darbo, neprilygstamai paruošia mus susitikti su Gelbėtoju.

Dievas patenkintas, kai įsitraukiame į Jo darbą

In “the majesty of this moment,” as God’s kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God’s work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God “delights to honor [you for serving Him] in righteousness.” He promises, “Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory.” When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn’t quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ’s Return

We engage in God’s work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, “For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing.” Let me share three principles that teach how our participation in God’s work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward “the measure of [our] creation.”

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, “It was good.” He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God’s eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a

Atsižvelgiant į šios akimirkos didybę, kai Dievo karalystė plečiasi ir žemė nusėta šventyklomis, vis labiau reikia sielų, norinčių įsitraukti į Dievo darbą. Nesavanaudiškas tarnavimas yra buvimo Kristaus mokiniams esmė. Tačiau tarnavimas dažnai nėra patogus. Būtent todėl ir žaviuosiu jumis, sadorų besilaikančiais mokiniams, įskaitant ir mūsų brangius misionierius, kurie atidedate į šalį savo troškimus ir iššūkius, kad tarnautumėte Dievui tarnaudami Jo vaikams. Dievui malonu pagerbti jus, kai Jūs tarnaujate teisme. Jis pažada: „Didis bus [jūsų] atlygis, ir amžina bus [jūsų] šlovė.“ Kai sakome „taip“ tarnavimui, sakome „taip“ Jėzui Kristui. O kai sakome „taip“ Kristui, sakome „taip“ kuo apščiausiam gyvenimui.

Šią pamoką išmokau dirbdamas ir koldže studijuodamas chemijos inžineriją. Buvau paprašytas būti vienišų žmonių apylinkės renginių planuotoju. Man tai buvo košmariškas pašaukimas. Vis dėlto sutikau, bet iš pradžių tai buvo varginantis darbas. Tada viename renginyje viena graži mergina susižavėjo tuo, kaip visus vaišinu ledais. Ji tris kartus grįžo ledų tikėdamasi patraukti mano dėmesį. Mes išsimylėjome ir vos po dviejų savaitių ji man pasipiršo. Na, galbūt tai nebuvo taip greitai, ir būtent aš buvau tas, kuris pasipiršo, bet tiesa ta, kad mane nukrečia šiuurpas vien pagalvojus, kad, jei tam pašaukimui būčiau pasakęs „ne“, būčiau nesutikęs Heidės.

Mūsų prisidėjimas yra ruošimasis Kristaus sugrįžimui

Įsitraukiame į Dievo darbą ne todėl, kad Dievui mūsų reikia, bet todėl, kad mums reikia Dievo ir Jo didžiųjų palaiminimų. Jis pažada: „Aš laiminsiu visus dirbančius mano vynuogyne didžiu palaiminimu.“ Leiskite man pasakyti tris principus, kurie moko, kaip mūsų prisidėjimas prie Dievo darbo laimina mus ir padeda ruoštis susitikti su Gelbėtoju.

Pirmas: prisidedami artėjame prie „savo sukūrimo saiko“.

Šį modelį sužinome iš pasakojimo apie sukūrimą. Po kiekvienos darbo dienos Dievas įgarsindavo pasiektą pažangą sakydamas: „Tai buvo gerai.“ Jis nesakė, kad darbas baigtas ar tobulas. Tačiau Jis sakė, kad vyksta pažanga, ir, Dievo nuomone, tai yra gerai!

Pašaukimai nenustato ir nepatvirtina žmo-

person's worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to "bear ... one another's burdens, and so fulfil the law of Christ." When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don't save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God's presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God's work helps us receive God's gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our "labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God." That is a very good trade!

Because of God's grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to "know that it is by [God's] grace ... that we have

gaus vertės ar vertumo. Tačiau darbuodamiesi su Dievu, kad ir kur Jis paprašytų, pildome savo sukūrimo sąskaitą.

Dievas džiūgauja dėl mūsų pažangos; ir mes tuo turėtume džiaugtis net tada, kai dar turime ką nuveikti. Kartais mums gali trūkti stiprybės arba išteklių tarnauti pagal pašaukimą. Visgi galime įsitraukti į darbą ir apsaugoti savo liudijimą tokiais prasmingais būdais kaip malda ir Raštų studijavimas. Mylintis Dangiškas Tėvas nesmerkia mūsų, kai norime, bet negalime tarnauti.

Antras principas: tarnavimas mūsų namus ir bažnyčią paverčia šventomis vietomis, kuriose galime gyventi pagal sandorą.

Pavyzdžiui, mūsų sandora visuomet atminti Kristų sudaroma asmeniškai, tačiau šios sandoros laikomės tarnaudami kitiems. Pašaukimai suteikia mums progų nešti vieniems kitų naštas ir taip įvykdyti Kristaus įstatymą. Kai tarnaujame dėl to, kad mylime Dievą ir norime gyventi pagal savo sandoras, tarnystė, kuri atrodo įpareigojanti ir sekinanti, tampa džiaugsminga ir keičiančia.

Apeigos mus gelbsti ne dėl to, kad jas priimdami įvykdome dangišką kontrolinį sąrašą. Kai gyvename pagal sandoras, susijusias su šiomis apeigomis, tampame tokio žmogumi, kuris nori būti Dievo akivaizdoje. Šis supratimas įveikia su tarnavimu susijusias dvejones ar nenorą tarnauti. Mūsų ruošimasis susitikti su Jėzumi Kristumi įsibėgėja, kai liaujamės klausinėti, ką Dievas leidžia, ir imame klausinėti, ko Dievas norėtų.

Trečias principas: prisidėjimas prie Dievo darbo padeda mums gauti Dievo malonės dovaną ir jausti didesnę Jo meilę.

Už tarnavimą negauname finansinio atlygio. Raštai moko, jog vietoj jo „už savo darbą gausi[me] Dievo malonę, kad tapt[ume] stiprūs Dvasia, turėt[ume] Dievo pažinimą ir mokyt[ume] su Dievo galia ir įgaliojimu“. Tai labai geras sandoris!

Dėl Dievo malonės mūsų gebėjimai ar negebėjimai nėra esminis pagrindas skirti ar priimti pašaukimą. Dievas nesitiki tobulo pasirodymo ar išskirtinio talento, kad galėtume prisidėti prie Jo darbo. Jei būtų kitaip, karalienė Estera nebūtų išgelbėjusi savo tautos, Petras nebūtų vadovavęs ankstyvajai Bažnyčiai, o Džozefas Smitas nebūtų buvęs Sugrąžinimo pranašas.

Kai su tikėjimu veikiamo darydami ką nors, kas viršija mūsų gebėjimus, mūsų silpnumas tampa matomas. Tai niekada nėra patogu, tačiau mums būtina žinoti, kad „būtent [Dievo] malo-

power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president’s inspired response was simple: “John, I am not asking you; the Lord is.”

To which John replied, “Well, if that is the case, I will serve.”

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them oppor-

nės [...] dėka turime galią tai daryti“.

Įsitraukę į Dievo darbą daug kartų krisime. Tačiau, mums stengiantis, Jėzus Kristus mus pagauna. Jis mus palaipsniui pakylėja, kad patirtume išgelbėjimą nuo nesėkmės, baimės ir jausmo, kad niekada nebūsime pakankamai geri. Kai pašvenčiame savo nedideles, tačiau geriausias pastangas, Dievas jas padaugina. Kai aukojame dėl Jėzaus Kristaus, Jis mus pašventina. Tai transformuojanti Dievo malonės galia. Tarnaudami augame malonėje, kol esame pasirengę būti „iškelti Tėvo, kad stot[ume] priešais [Jėzų Kristų]“.

Padėkite kitiems priimti pašaukimų dovaną ir ja džiaugtis

Nežinau visko, ko Gelbėtojas manęs paklaus, kai stovėsiu priešais Jį, bet galbūt vienas klausimas bus: „Ką atsivedei su savimi?“ Pašaukimai yra šventos mylinčio Dangiškojo Tėvo dovanos, padedančios atvesti kitus kartu su mumis pas Jėzų Kristų. Todėl kviečiu vadovus ir kiekvieną iš mūsų sąmoningiau ieškoti tų, kurie neturi pašaukimų. Skatinkite juos įsitraukti į Dievo darbą ir padėkite jiems ruoštis Kristaus sugrįžimui.

Džonas nebuvo aktyvus Bažnyčioje, kai jį aplankė jo vyskupas ir pasakė, kad Viešpats turi jam darbo. Jis pakvietė Džoną mesti rūkyti. Nors Džonas daug kartų bandė mesti, šį kartą pajuto, kad jam padeda nematoma galia.

Praėjus vos trims savaitėms, Džoną aplankė kuolo prezidentas. Jis pašaukė jį tarnauti vyskupi-joje. Džonas buvo priblokštas. Jis kuolo prezidentui pasakė, jog ką tik metė rūkyti. Jei šis pašaukimas reiškia, kad jis turės atsisakyti tradicijos sekmadieniais lankytis profesionalaus futbolo rungtynėse, na, tai jau būtų tiesiog per didelis prašymas. Kuolo prezidento įkvėptas atsakymas buvo paprastas: „Džonai, tai ne aš, o Viešpats tavęs prašo.“

Džonas atsakė: „Na, jeigu taip, tai aš tarnausiu.“

Džonas man pasakė, kad šios aukos tarnystės labui tapo dvasiniais jo ir jo šeimos posūkio taškais.

Svarstau, ar nesukuriame sau aklosios zonos, kai neskiriame pašaukimų asmenims, kurie, mūsų žemišku požiūriu, atrodo ne visai tinkami ar neverti. Arba, galbūt, mums labiau rūpi tobulas atlikimas, o ne tobulėjimo doktrina, ir neatsižvelgiame į tai, kaip Gelbėtojas, suteikdamas galimybę tarnauti ne visai tinkamiems ir

tunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to “let every [woman and] man learn [their] duty, and to act.” Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God’s work comes “the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

neišbandytiems, didina jų gebėjimus.

Vyresnysis Deividas A. Bednaris moko apie šio iš Raštų gauto įpareigojimo svarbą: „Tegul[...] kiekvienas vyras [ir moteris] mokosi savo pareigų ir kuo stropiausiai dirbuotis. “Ar tai darome? Kai vadovai ir tėvai leidžia žmonėms mokytis ir veikti savarankiškai, tie žmonės žydi ir klesti. Nors lengvesnis kelias galėtų būti suteikti ištikimiams nariams antrą pašaukimą, prakilnesnis kelias – pakviesti tarnauti ne visai tinkamus narius ir leisti jiems mokytis bei augti.

Jei Kristus būtų čia fiziškai, Jis lankytų ligo-nius, mokytyų sekmadieninės mokyklos klasę, pasėdėtų su sielvarto apimta mergina ir laimingų vaikus. Jis gali atlikti savo paties darbą. Tačiau Jis laikosi šio principo ir leidžia mums veikti ir mokytis, todėl vietoj savęs siunčia mus.

Prisidėdami prie Dievo darbo, įgyjame „teis[ę], privilegij[ą] ir atsakomyb[ę] atstovauti Viešpačiui [Jėzui Kristui]“. Kai tarnaujame, kad išaukštintume Kristų, o ne save, mūsų tarnystė tampa džiaugsminga. Kai kiti, išeidami iš mūsų pamokos, susirinkimo, tarnystės apsilankymo ar renginio, Kristų prisimena labiau nei mus, darbas suteikia energijos.

Nuoširdžiai siekdami atstovauti Gelbėtojiui, tampame panašesni į Jį. Tai geriausias ruošimas tai šventai akimirkai, kai kiekvienas iš mūsų klaupsis ir išpažins, kad Jėzus yra Kristus, o aš liudiju, kad Jis yra Kristus, ir kad prezidentas Raselas M. Nelsonas yra Jo „balsas [...] iki žemės pakraščių“, kad padėtų mums „pasiruoš[ti] tam, kas įvyks“. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.